

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 226/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. marca 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátskou kanceláriou Čipák & partners s. r. o., Vazovova 9/B, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ing. Branislav Čipák, pre namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Špecializovaného trestného súdu, pracoviska Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. BB-4 T 25/2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. februára 2018 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou

namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom špecializovaného trestného súdu, pracoviska Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. BB-4 T 25/2017.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, národnej protizločineckej jednotky, expozitúry Bratislava pod ČVS: PPZ-71/NKA-PZ-BA-2016 z 13. júna 2016 bol sťažovateľ obvinený zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov. Uznesením sudcu pre prípravné konanie špecializovaného trestného súdu sp. zn. 2 Tp 9/2016 zo 17. júna 2016 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Tost 24/2016 z 23. júna 2016 bol sťažovateľ z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) vzatý do väzby. Prípravné konanie bolo v trestnej veci sťažovateľa skončené podaním obžaloby prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII/1 Gv 127/17/1000 z 10. augusta 2017, pričom špecializovaný trestný súd svojím uznesením sp. zn. BB-4 T 25/2017 z 21. augusta 2017 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 28/2017 z 28. augusta 2017 rozhodol podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku o ponechaní sťažovateľa vo väzbe. Naposledy bolo na podklade žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby zo 7. novembra 2017 uznesením špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-4 T 25/2017 z 15. novembra 2017 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tost 43/2017 zo 6. decembra 2017 rozhodnuté o ďalšom trvaní väzby sťažovateľa v konaní pred súdom.

Sťažovateľ v rámci svojej argumentácie predovšetkým namieta priet'ahový postup špecializovaného trestného súdu pri prejednaní jeho trestnej veci, v ktorej je väzobne stíhaný, v dôsledku čoho mal špecializovaný trestný súd konať urýchlene a namiesto toho „... odo dňa 21. augusta 2017 až do dňa 3. januára 2018... nevykonal žiadny relevantný úkon procesného charakteru vo veci samej. Týmto úkon má sťažovateľ na mysli taký, ktorý

by smeroval k zisteniu skutkového stavu, k vykonaniu dokazovania alebo nariadeniu hlavného pojednávania.“. Podľa názoru sťažovateľa „Porušovateľ konal a rozhodol o väzbe spôsobom, ktorý je neprípustný, je zneužitím práva, popiera zásadu právnej istoty a je v úplnom rozpore s požiadavkami na zákonné a spravodlivé súdne konanie. Vytýkaného postupu sa v tomto smere súd, teda porušovateľ dopustil tým, že termín hlavného pojednávania, ktorý je jediný možné považovať za procesný úkon v merite veci nariadil až dňa 13. Novembra 2017, t. j. po uplynutí 95-tich kalendárnych dní odo dňa podania obžaloby, avšak aj k tomuto došlo až na základe oboznámenia sa s obsahom podanej žiadosti o prepustenie zo dňa 7. Novembra 2017, porušovateľovi doručenej dňa 10. Novembra 2017.“. V ďalšom namietol aj prietahový postup špecializovaného trestného súdu pri doručovaní uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tost 43/2017 zo 6. decembra 2017, ktorý „... až do dňa prejednávania predmetnej žiadosti o prepustenie nedoručil sťažovateľovi a rovnako ani jeho obhajcovi rozhodnutie sťažnostného súdu, ktorým bol Najvyšší súd Slovenskej republiky a to Uznesenie o zamietnutí sťažovateľa voči rozhodnutiu o jeho ponechaní vo väzbe po podaní obžaloby.“. V závere svojej argumentácie poukázal sťažovateľ aj na nepresvedčivé a nedostatočné odôvodnenie trvania jeho väzby špecializovaným trestným súdom, ktorý „... opíše alebo skopíruje svoje predchádzajúce rozhodnutie, pričom aktuálne v ňom upraví len údaje o prípadnej žiadosti a podanej sťažnosti, prípadne upraví poradie odsekov alebo viet, ako budú nasledovať.“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. BB-4T/25/2017-1575 svojim postupom porušil základné práva sťažovateľa zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, teda právo na spravodlivý súdny proces, základné právo zakotvené v čl.48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky - právo na prejednanie bez prietahov v konaní a v čl. 50 ods.3 Ústavy Slovenskej republiky - právo na obhajobu a základné právo na garanciu spravodlivého súdneho procesu zakotveného v čl.6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj základné právo zakotvené v čl. 6 ods. 3 písm. c Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

2. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia o výške 325,42 €, ktorú je povinný porušovateľ Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica zaplatiť do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom ako návrhom na začatie

konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Ústavný súd výslovne zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde). Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09). Text uvedený mimo petitu pokladá ústavný súd za súčasť odôvodnenia sťažnosti, ktorý nemôže doplniť petit (I. ÚS 316/09, I. ÚS 98/2011, II. ÚS 103/08, II. ÚS 154/09, III. ÚS 235/05, IV. ÚS 174/2011, IV. ÚS 481/2011), môže však v určitých prípadoch slúžiť ako interpretačná pomôcka na zistenie obsahu inak úplného petitu, ktorý nejednoznačným slovným vyjadrením pripúšťa viac významov.

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že v posudzovanom prípade obsah sťažovateľom podanej sťažnosti trpí nedostatkami, ktoré majú za následok neurčitosť a neúplnosť sťažnosti ako takej. Podľa ústavného súdu má nedostatok odôvodnenia sťažnosti významné procesné dôsledky. Je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby označil základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha a ktoré sú aj vecným vyjadrením ich obsahu v namietanom porušení v postupe a rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to nielen ich označením, ale aj tomu zodpovedajúcim skutkovým vymedzením (IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne posúdenie predmetu veci s čitateľnou a na to sa vecne vzťahujúcou argumentáciou vrátane exaktného vymedzenia predmetu konania pred ústavným súdom, ktorého vyjadrením je petit podanej sťažnosti. Po dôkladnom zhodnotení obsahu sťažovateľom podanej sťažnosti je ústavný súd nútený konštatovať, že

táto ako celok pôsobí nedostatočne a neurčito, vytvára priestor pre dohady a dedukcie, čo sa pri uplatnení námietky o porušení základných práv v konaní pred ústavným súdom zásadne neakceptuje (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014), pričom samotný sťažovateľom produkovaný subjektívny názor o porušení jeho práv nie je dostatočným dôvodom na záver, že mohlo dôjsť k ich porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie (III. ÚS 604/2015).

Sťažovateľ v podanej sťažnosti namieta postup špecializovaného trestného súdu v označenom konaní a v petite podanej sťažnosti sa domáha vyslovenia porušenia svojich práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) dohovoru.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd poznamenáva, že s prihliadnutím na svoju judikatúru už opakovane konštatoval (I. ÚS 100/04, III. ÚS 135/04, I. ÚS 124/08, II. ÚS 23/05, II. ÚS 65/05, II. ÚS 60/08, II. ÚS 151/09, IV. ÚS 397/2010), že

ide o všeobecné ustanovenie, ktoré upravuje základné právo na súdnu ochranu, a to vo vzťahu ku konaniu vo veci samej, a nevzťahuje sa na konanie o väzbe, na ktoré je aplikovateľný čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktoré je vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy v pomere špeciality a sú v ňom implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poznamenáva, že konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení a ani konaniami o občianskych právach alebo záväzkoch, ako to vyžaduje citovaný článok dohovoru. Väzobným konaním podľa názoru ústavného súdu nemôže dôjsť k porušeniu práv zaručených v čl. 6 ods. 1 dohovoru aj z dôvodu, že túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 5 dohovoru. Článok 6 dohovoru upravuje právo na spravodlivý proces a zásadne sa teda nevzťahuje na konanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, pokiaľ ide o procesné záruky poskytnuté osobe nachádzajúcej sa vo väzbe, v zásade prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na slobodu a bezpečnosť (III. ÚS 272/03, II. ÚS 15/05, IV. ÚS 65/05, I. ÚS 256/07). Procesné pravidlá týkajúce sa skúmania dôvodnosti ďalšieho trvania väzby sú *ratione materiae* súčasťou čl. 5 ods. 4 dohovoru. Ústavný súd v tomto smere rešpektuje prax Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej osobnú slobodu chráni v zásade čl. 5 dohovoru, a to najmä pokiaľ ide o zákonnosť väzby vrátane otázky, či k takémuto zbaveniu slobody došlo v súlade so zákonom upraveným postupom, kde dohovor odkazuje primárne na vnútroštátne právne predpisy a upravuje povinnosť dodržiavať ich hmotnoprávne aj procesné právne normy a požaduje, aby zbavenie slobody

jednotlivca nebolo arbitrárne (čl. 5 ods. 1 dohovoru), ďalej chráni právo jednotlivca na primeranú dĺžku väzby v zmysle požiadavky, aby väzba nebola predlžovaná nad primeranú lehotu a aby nedochádzalo v postupe príslušných orgánov počas trvania väzby k zbytočným priet'ahom (čl. 5 ods. 3 dohovoru), a konečne chráni právo jednotlivca domáhať sa periodického prieskumu zákonnosti väzby a žiadať o prepustenie na slobodu, o ktorom musí byť rozhodnuté urýchlene [(čl. 5 ods. 4 dohovoru) rozsudok ESĽP de Wilde at al v. Belgicko z 18. 6. 1971, AČ. 12, § 65, § 67, § 71 – 77 etc., ako aj novšia judikatúra Khudoyorov v. Rusko, rozsudok ESĽP č. 6847/02 z 8. 11. 2005, body 124 – 125, 172 – 174 a 193; Öcalan v. Turecko, rozsudok veľkej komory ESĽP č. 46221/99 z 12. 5. 2005, body 83 – 84 a 103; Khudobin v. Rusko, rozsudok ESĽP č. 59696/00 z 26. 10. 2006, body 103 a 115].

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu. Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu má tieto minimálne práva b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby, c) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu teda vyplýva, že na konanie o väzbe je aplikovateľný čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, v ktorom sú implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, obsahom ktorých je aj právo na obhajobu vo svojom vyjadrení v čl. 50 ods. 3 ústavy, v jeho širších súvislostiach aj v spojení s čl. 50 ods. 4 ústavy a čl. 47 ods. 2 ústavy a ako také je obsiahnuté už v čl. 17 ústavy. Inými slovami, pri väzobných konaniach vníma ústavný súd právo na obhajobu ako súčasť práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy v spojení aj s čl. 5 ods. 3, resp. čl. 5 ods. 4 dohovoru a v prípade zistenia porušenia práva na obhajobu (podľa čl. 50 ods. 3, 4, čl. 47 ods. 2 ústavy a taktiež aj podľa čl. 6 ods. 3 písm. b), c) dohovoru, pozn.) pristúpi k vysloveniu jeho porušenia prostredníctvom čl. 17 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 3, resp. čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Z obsahu argumentácie sťažovateľa vyplýva, resp. by malo podľa názoru ústavného súdu vyplývať, že namieta priet'ahový postup špecializovaného trestného súdu v konaní

vedenom pod sp. zn. BB-4 T 25/2017, ktorá sa vzťahuje (podľa prílohy zaslanej sťažovateľom) k uzneseniu špecializovaného trestného súdu č. k. BB-4 T 25/2017-1575 z 15. novembra 2017. Špecializovaný trestný súd svojím uznesením č. k. BB-4 T 25/2017-1575 z 15. novembra 2017 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tost 43/2017 zo 6. decembra 2017 rozhodol o zamietnutí žiadosti sťažovateľa zo 7. novembra 2017 o prepustenie z väzby. V tejto súvislosti je potrebné skonštatovať, že ak mal sťažovateľ v úmysle namietať z hmotnoprávneho hľadiska nesprávnosť záverov všeobecných súdov o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby zo 7. novembra 2017 vrátane tej skutočnosti, že všeobecné súdy nerozhodli o nej bez zbytočných prietáhov, tak mal v petite podanej sťažnosti namietať celé predmetné konanie, teda v petite podanej sťažnosti domáhať sa vyslovenia porušenia svojich práv nielen postupom špecializovaného trestného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. BB-4 T 25/2017, ale aj uznesením špecializovaného trestného súdu č. k. BB-4 T 25/2017-1575 z 15. novembra 2017 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tost 43/2017 zo 6. decembra 2017.

Z naznačených skutočností vyplýva, že sťažovateľom naformulovaný petit je vymedzený nesprávne a ako taký nie je východiskom pre ďalší postup ústavného súdu, v dôsledku čoho sťažovateľom podaná sťažnosť v tejto jej časti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmieta z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

Ďalším nedostatkom sťažovateľom naformulovaného petitu podanej sťažnosti je vecná nesúvislosť medzi ním označenými článkami ústavy a dohovoru a uznesením špecializovaného trestného súdu č. k. BB-4 T 25/2017-1575 z 15. novembra 2017 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tost 43/2017 zo 6. decembra 2017, ktorými bolo rozhodnuté o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby zo 7. novembra 2017. Ak sa sťažovateľ v tejto súvislosti domáha vyslovenia porušenia svojich práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) dohovoru, tak žiadne z týchto práv nemá svoje vecné vyjadrenie v okolnostiach rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby zo 7. novembra 2017, na ktoré sa vzťahuje čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, ktoré však v petite podanej sťažnosti sťažovateľ neoznačuje.

V dôsledku toho ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu jeho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru ústavný súd sťažovateľovi pripomína, že trestné konanie od svojho začiatku až po jeho koniec je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií na ochranu práv a slobôd môžu naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, I. ÚS 314/09). Ústavné súdnictvo a právomoc ústavného súdu sú teda vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, v ktorých protiústavnosť nemožno napraviť iným spôsobom, teda predovšetkým procesnými prostriedkami vyplývajúcimi z príslušných procesných noriem, akou Trestný poriadok nepochybne je. Platná právna úprava trestného konania umožňuje sťažovateľovi ako obžalovanému právne účinným spôsobom namietat' porušenie uvedených základných práv a slobôd v rámci súdneho konania procesnými prostriedkami zabezpečujúcimi zákonnosť postupu všeobecných súdov, ktoré vyplývajú z III. časti (súdne konanie) druhej hlavy (preskúmanie a predbežné prejednanie obžaloby), prípadne šiestej hlavy (odvolanie a konanie o ňom) alebo ôsmej hlavy (mimoriadne opravné prostriedky) Trestného poriadku.

Z uvedených dôvodov je sťažnosť na namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) dohovoru podaná predčasne, a preto ústavný súd v tejto časti sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu neprípustnosti.

Pokiaľ sťažovateľ v obsahu svojej podanej sťažnosti konštatuje priet'ahový postup špecializovaného trestného súdu pri doručovaní uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 28/2017 z 28. augusta 2017, tak túto skutočnosť potvrdil už samotný najvyšší súd vo svojom uznesení sp. zn. 3 Tost 43/2017 zo 6. decembra 2017. Zaoberat' sa touto časťou sťažovateľom prednesenej argumentácie v tomto konaní však nie je možné z dôvodu

listispendencie (prekážky skôr začatého konania), keďže (okrem tej skutočnosti, že sťažnosť by bola v tejto jej časti oneskorená) sa touto argumentáciou sťažovateľa bude ústavný súd zaoberať, resp. sa zaoberá v konaní vedenom pod sp. zn. Rvp 2352/2017, a to vo vzťahu k postupu a uzneseniu špecializovaného trestného súdu č. k. BB-4 T 25/2017-1520 z 21. augusta 2017 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 28/2017 z 28. augusta 2017. Táto skutočnosť je dôvodom odmietnutia sťažovateľom podanej sťažnosti z dôvodu jej neprípustnosti podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. b) zákona o ústavnom súde.

Čo sa týka námietky sťažovateľa, že špecializovaný trestný súd v čase po podaní obžaloby od 10. augusta 2017 do 15. novembra 2017 v predmetnej veci nekonal („... *termín hlavného pojednávania, ktorý je jediný možné považovať za procesný úkon v merite veci nariadil až dňa 13. Novembra 2017, t.j. po uplynutí 95-tich kalendárnych dní odo dňa podania obžaloby...*“) a uvedenú skutočnosť potvrdil aj najvyšší súd vo svojom uznesení sp. zn. 3 Tost 43/2017 zo 6. decembra 2017, tak v tomto smere musí ústavný súd poukázať na to, že sťažovateľ nevyužil účinný prostriedok nápravy podľa § 55 ods. 3 až 5 Trestného poriadku, resp. nepreukázal, že ho využil v čase pred podaním sťažnosti ústavnému súdu. V zmysle citovanej právnej úpravy sa mal možnosť brániť proti prietrahovému postupu špecializovaného trestného súdu (a tým aj domáhať ochrany svojich v podanej sťažnosti uplatnených práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy) podaním sťažnosti na nadriadenom súde, a to najvyššom súde, ktorý disponoval potrebnou právomocou na zjednanie nápravy, čo však sťažovateľ neurobil. V dôsledku toho ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú sťažnosť v tejto jej časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť.

Vo vzťahu k formálnym nedostatkom vyplývajúcim zo sťažovateľom podanej sťažnosti ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu prostredníctvom zvoleného obhajcu. V dôsledku uvedeného ústavný súd sťažovateľovi pripomína, že formálne nedostatky vyplývajúce z podanej sťažnosti, ktoré aj boli dôvodom pre jej odmietnutie, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje

nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľa v nej uplatnenými nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. marca 2018